

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Εγκυριμένον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως ελεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τής Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαί 150. Ἐξα-
 μηνί δραχμαί 80. Τρίμηνι δραχμαί 45.
 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί
 ἐπιτολῆ, τὰκ κτλ.) ἀνωτέρας: εἰς τὸ ἐπι-
 στήμιον Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐ-
 ρισπίδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΛΟΠΟΥΛΟΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
 μαί ἀρχίσουν τὴν 1ην Ἰουλίου ἑκάστοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 20 Σεπτεμβρίου 1941

Ἔτος 68ον. — Ἀριθ. 42

ΔΑΥΤ'Α ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΗΝ ΘΥΣΗΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Οἱ διάφορες ομάδες ἐνώθησαν στὸ βῆθος τῆς χαράδρας καὶ ἔλοι μαζί σταμάτησαν καμμιὰ δεκαριά βήματα μακριὰ ἀπὸ μένα. Δὲν ἦταν ὀπλι- σμένοι παρὰ μόνο μὲ ραβδί καὶ ἦταν φανερό πὺς δὲν ἀνῆκαν στὸ στρατὸ τοῦ Λαπούτα. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία: δὲν εἶχαν ἐν- τολή νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ μόνο νὰ μὲ πιάσουν.

— Ἄλτ! τοὺς φώναξα στὴ γλῶσσα τῶν Κάρφων, καθὼς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δοκίμασε νὰ μὲ πλησιάσῃ. Ποιοὶ εἶ- σαστε καὶ ποῖν γυρεῦετε;

Δὲν μοῦ ἔδωσαν καμμιὰ ἀπάντησι, ἀλλὰ μὲ κοιτάζαν μὲ περιέργεια. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε κάποιο κί- νημα μὲ τὸ ραβδί του. Ὁ Κόλιν ἐγρύλλισε ἀπειλητικὰ καὶ θὰ εἶχε χυμῆξαι κατὰ πάνω του ἂν δὲν τὸν κρατοῦσα. Ὁ μαυρὸς ὑπεχώρησε ἕνα βήμα καὶ ἔλοι τούς ἐμειναν ἀκούνη- ται καὶ σὰν διστακτικοί.

— Κάτω τὰ χέρια! φώναξα, ἀλ- λοιῶς δὲν γλυτώνετε ἀπὸ τὰ δόν- τια τοῦ σκύλου μου! Ἄς μιλήσῃ ἕνας ἀπὸ σὰς στὸ ὄνομα ἑλίων καὶ ἄς μοῦ πῆ τοὺς σκοποὺς σὰς.

— Μὰς ἔστειλε ὁ Ἰνκουλοῦ, εἶπε ὁ πιδ ἠλεκτωμένος. Μὰς πρό- ταξε νὰ σὲ πᾶμε κοντὰ του.

— Κι' ἂν δὲν θελήσω νὰ σὰς ἀκο- λουθήσω;

— Ἐμεῖς θὰ σὲ πᾶμε ὀπισθῆποτε, μπάας. Ἐχομε δώσει ἔρκο στὸ ἱερὸ Φίδι.

— Χαρὰ στὸν ἔρκο! φώναξα. Ποὶς εἶναι ὁ δυνατώτερος! ὁ Ἰν- κουλοῦ ἢ ὁ Ρατισθάν; Σὰς τὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρετε, αὐτὴ τῆ στιγ- μῇ ὁ Ρατισθάν διώχνει μπροστὰ του τὸν Ἰνκουλοῦ, ὅπως ὁ ἀνεμος τὰ ξε- ραμμένα φύλλα. Ἄν μὲ ὀδηγήσετε

στὸν Ρατισθάν θὰ ἀμφιφθῆτε πλου- σιοπάραχα, μ' ἂν ὑπακούσετε στὸν Ἰνκουλοῦ, γρήγορα: θὰ πληρώσετε ἀκριθὰ τὴν ἀνταρσία σας.

Κοιτάχτηκαν γελώντας καὶ κατά- λαβα πόσο μάτκια ἦταν τὰ λόγια μου. Ἀλήθεια, τί ἦταν ἡ εὐγλωττία ἢ δικὴ μου μπροστὰ στὴν εὐγλωττία τοῦ Λαπούτα.

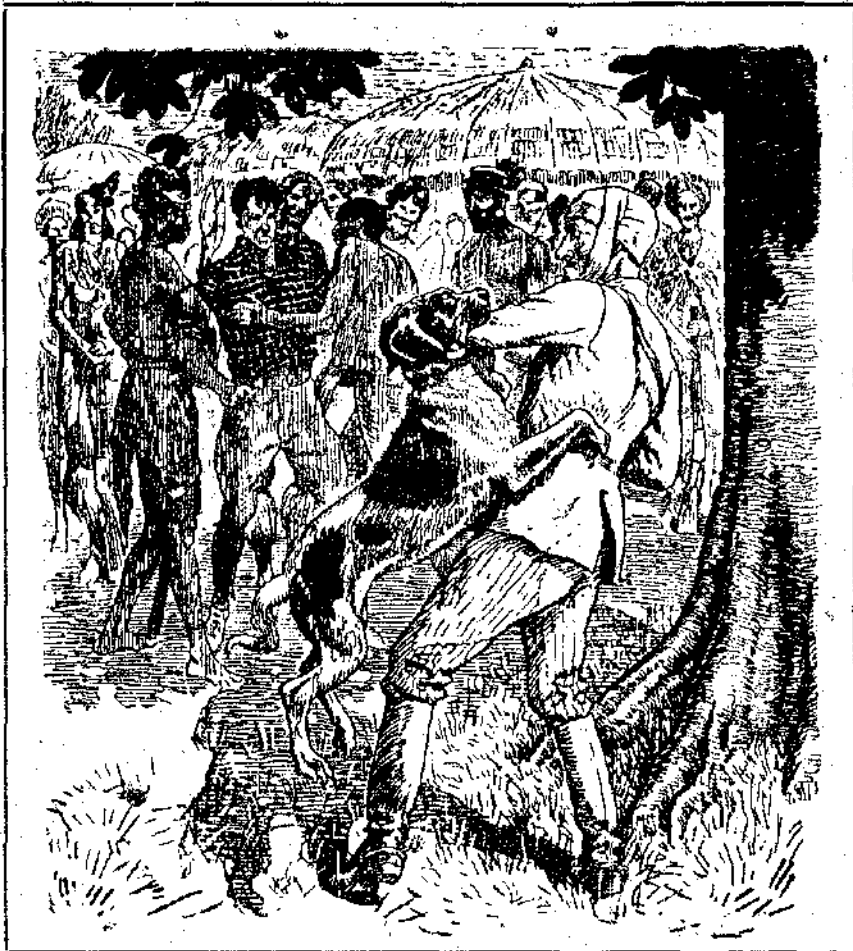
— Δὲν θὰ σοῦ κάνουμε κακό, μπάας, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος πού εἶχε μιλήσει πρῶτος. Ἐχομε μόνο δια- ταγή νὰ σὲ ὀδηγήσουμε στὸν Ἰν-

κουλοῦ. Δὲν μποροῦμε νὰ παρακού- σουμε τὴν προσταγὴ τοῦ ἱεροῦ Φι- διοῦ.

Ἡ ὑπερκόπωση μὲ κυρίεψε πάλι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω περισ- σότερο. Σωριάστῃχα χάμω καὶ λίγο εἰλειψε νὰ πῆσω μέσα στὸ νερό.

— Καλὰ, ὀδηγήστε με στὸν Ἰν- κουλοῦ, ἐτραύλισα μὲ ξερὸ λαρόγγι. Δὲν τὸν φοβοῦμαι.

Καὶ ἐκύλησα στὸ χῶμα μισολιπό- θυμος. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ εἶχαν καλὴ καρδιά. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὸ

«Ὁ Κόλιν χυμῆξε ἐπάνω στὸν Πορογόλο...»

παγούρι του γεμάτο μύρα και μου το έβαλε στο στόμα. Ήταν ένα άπαλαιο κατασκευασμα πικρό και καυστικό, που γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο μου έκανε καλό. Τότε θυμήθηκα πως είχα να κοιμηθώ είκοσιτέσσερις ώρες.

— Είναι ακόμη πολύ πρωί, είπα, και έχω περπατήσει ώρες. Αφήστε με λίγο ν' αναπαυθώ.

Μου έδωσαν πρόθυμα την άδεια. Έβαλα το κεφάλι μου ανάμεσα στα πόδια του Κόλιν κι' εθώς αποκοιμήθηκα βαθύτατα. Όταν με ξύπνησαν, ο ήλιος ήταν ψηλά. Δογάριασα πως θα ήταν η ώρα δειλή. Οι μαύροι είχαν ανάψει φωτιά και έψηναν στη χόβολη πρόχειρες πηχτες από καλαμποκάλευρο. Μου έδωσαν μερικες και τις έφαγα με βουλιμία. Αισθανόμουν τώρα πολύ καλύτερα τον εαυτό μου.

Ώστόσο, όταν δοκίμασα να σηκωθώ, είδα πως οι δυνάμεις μου ήταν πολύ λιγώτερες απ' ό,τι τις υπελόγησα. Ήμουν όλοτελα πιασμένος, πράγμα που συμβαίνει πολύ συχνά στα άλογα, μα πολύ πιάσμένα στα ανθρώπους. Δεν ξέρω τί εξήγηση δίνουν σ' αυτό το φαινόμενο, μα ξέρω πως τα μέλη αρνούνται να υπακούσουν στις διαταγές που τους δίνει ο εγκέφαλος. Δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε τα χέρια μου, ούτε τα πόδια μου.

— Αν θέλετε να με οδηγήσετε στον Ίνκουλού, πρέπει να με πάτε σηκωτόν, είπα, και σωριάστηκα χάμω.

Οι μαύροι κατάλαβαν κι' ετοιμάσαν εθώς ένα φορείο με τα μπαστούνια τους και μερικά παλιά σχοινιά που είχαν μαζί τους. Στο διάστημα αυτό ενώ έκοιτάζα καλά γύρω μου για να μου μείνι το τοπίο αυτό στην εντέλεια εντυπωμένο στο μυαλό μου και να μην υπάρχη φόβος να ξεχάσω την τοποθεσία. Όταν το φορείο ετοιμάστηκε, οι Κάφροι μου έκαναν νόημα να ξεκινήσω. Έπιπασαν δύο από κάθε μεριά και άρχισαν να ανεβαίνουν τη χαράδρα, ως το σημείο όπου βρισκόταν η πηγή του ρυακίου. Οι βουνίσιοι αυτοί σκάρφάλωναν και τις πιά απότομες πλαγιές με τόσο ευκολία και τόσο γρηγοράδα, ώστε σε μία ώρα είχαμε φθάσει στην κορφή από το ύψωμα. Ολόκληρο το όροπέδιο άπλωνόταν κάτω από τα πόδια μας.

Πόσο γνώριμο και φιλικό μου φαινόταν αυτό το τοπίο. Από μακριά διακρίνονταν οι λευκοί καπνοί που ανεβαίνουν από τα σπίτια ενός χωριού. Είμαστε τώρα στην περιοχή

των λευκών και οι φρουροί μου προχωρούσαν με μεγάλη προσοχή. Ήξεραν όλες τις πονηρίες του πολέμου και γνώριζαν πως να κρυφτούν και επάνω στον πιά γυμνό βράχο.

Έξαφνα έσκυψαν μονομιάς και κρύφτηκαν πίσω από κάτι φτέρες. Μου έδωσαν χωρίς φασαρία τα χέρια και τα πόδια και μου φίμωσαν το στόμα μ' ένα ακάθαρτο βραδέκι. Την ίδια στιγμή έφίμωσαν και τον Κόλιν μ' ένα σακί. Χρειάστηκε να τον πιάσουν πολλοί για να τον κάνουν καλά και να μπορέσουν να δέσουν τα δυνατά σαγόνια του. Καθώς φαίνεται, περνούσαμε κοντά από το μεγάλο δημόσιο δρόμο, που ακολουθεί την κοιλάδα του Μεγάλου Λετάμπα και καταβαίνει στο Βέσελμπουργκ. Από το δρόμο αυτόν θα περνούσαν κάθε τόσο περίπολοι και μάλιστα για μία στιγμή μου φάνηκε πως άκουσα καλπακικό ανάμικτο με τον μεταλλικό κρότο που κάνουν τα σκαθιά καθώς χτυπούν επάνω στις σέλλες, όπως να περνούσε μία Ελληνική από κάτω μας. Για μία στιγμή μείναμε ακίνητοι. Ύστερα οι προφυλακές μας μας ειδοποίησαν πως ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Τον περάσαμε μ' ένα πήδημα και ξαναχωθήκαμε στο σύβεντρο. Την ώρα που τον περνούσαμε, είδα επάνω στη σκόνη του δρόμου ένα πλήθος πατημασιές από άλογα. Άλλοίμονο! Πόσο κοντά κι' όμως πόσο μακριά βρισκόμουν από τους ανθρώπους της φυλής μου!

Οι μαύροι εξακολούθησαν με λιγώτερες προφυλάξεις την πορεία τους μέσα από την κοιλάδα του Λετάμπα. Ένοιωθα τον εαυτό μου τόσο εξαντλημένο, ώστε αποκοιμήθηκα, παρ' όλα τα τραντάγματα του πρόχειρου φορείου μου. Προχωρούσαμε όλο προς το βουνό. Όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου, είχαμε περάσει ένα λαιμό του βουνού και φθάναμε σε μια μικρή κοιλάδα τριγυρισμένη από πανύψηλους βράχους. Είχαμε φθάσει στο κράαλ του Ίνάντα, φρούριο αληθινό, που και ελάχιστοι άνθρωποι ακόμη μπορούσαν να κρατήσουν μ' επιτυχία την άμυνά του. Το φρούριο αυτό μόνο με το κανόνι μπορούσε να κυριευθή και για να πιτύχη ένα τέτοιο πράγμα θα έπρεπε ν' ανεβασθούν τα κανόνια επάνω στους βράχους. Τότε θυμήθηκα ένα επεισόδιο του πολέμου των Μπόβερ: ο στρατηγός Μπάυερς είχε κατορθώσει ν' ανεβάσει τα κανόνια του επάνω στο Βόλκμπεργκ και μόνο χάρις σ' αυτό το στρατηγήμα έσωσε το πυροβολικό του, που αλλιώς θα

έπεφτε στα χέρια των Άγγλων. Ίσως και ο Άρκολλ κάτι τέτοιο να μηχανευόταν.

Έξαφνα άκουσα γύρω μου να μιλούν δυνατά. Οι μαύροι άπίθωσαν απότομα το φορείο μου χάμω στη γη και ξύπνησα όλοτελα μέσα στον σατανικό θόρυβο που γινόταν γύρω μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Το κράαλ του Ίνάντα.

Οι μαύροι είχαν λυθεί από τον θρνο τους. Ο σурφειός των άγγλων, που ούρλιαζε κοντά μου, δεν έμοιαζε σε τίποτε με το σιωπηλό στρατό της περασμένης ημέρας. Οι χειροδύναμοι φύλακές μου προσπάθησαν ν' ανοίξουν πέραςμα ανάμεσα τους, αλλά σκορπίστηκαν σε ένα λεπτό και βρέθηκα στο έλεος των Κάφρων.

Πίσταφα πως είχε φθάσει η τελευταία μου στιγμή. Στον Κόλιν το χρωστώ το ότι γλύτωσα τη ζωή μου. Τού είχαν βγάλει το φίμωτρο και τον είχαν αφήσει ελεύθερο. Το πιστό μου ζώο, βλέποντάς με περιτοχιμένο από ένα πλήθος έχθρων, χύμηξε κατά πάνω τους με απερίγραπτη μανία, τόσο, που τους ανάγκασε να υποχωρήσουν, μέλο που ήταν όπλισμένοι ως τα δόντια. Είχα κάνει από καιρό την παρατήρηση, πως οι σκύλοι των λευκών προκαλούν απερίγραπτο τρόμο στους μαύρους. Γρουλλίζοντας αδιάκοπα ο Κόλιν, κράτησε τους άγγλους σε σημαντική απόσταση από το φορείο μου.

Αυτή η ανάπαυλα δεν θα κρατούσε πολλήν ώρα· μου έδωσε ωστόσο τον καιρό να σηκωθώ έρθως. Μου είχαν λύσει πριν από λίγη ώρα τα χέρια και τα πόδια μου και η λιγώρη ανάπαυσή μου στο φορείο με είχε κάπως ξεμουδιάσει. Στάθηκα όλοθως ανάμεσα στους εξαγριωμένους έχθρους μου, με την απόλυτη επίγνωση πως η ζωή μου κρεμόταν από μια κλωστή.

— Οδηγήστε με στον Ίνκουλού! φώναξα. Παλιόσκυλα, θα περιφρονήσετε τις διαταγές του; Και μια τρίχα μου ακόμη α, άγγιζετε, ο Ίνκουλού θα σας γδάρη ζωντανούς. Πήτε μου πού βρίσκεται και αφήστε με να περάσω.

Τα λόγια αυτά θα τα πρέφερα με χυ και τόσο σταθερή φωνή, γιατί ένοιωθα θανάσιμη αγωνία, μα αρκετά έντονα, όπως σήπτε, ώστε να κάνουν κάποια εντύπωση. Οι φύλακές μου, που είχαν κατορθώσει να με πλησιάσουν, στάθησαν από πίσω μου και τα φώναξαν δυνατά, κάνοντας μεγάλες χειρονομίες. Ώστόσο ο κύκλος γύρω μου δεν άνοιχθηκε. Κα-

νένας μαύρος δεν τόλμησε να έρθη πιά κοντά, μα και κανένας δεν παραμέρισε για να μ' αφήσει να περάσω.

Μαζεύοντας τότε όλο μου το θάρρος δοκίμασα τη μόνη λύση που άπόμεινε: τράβηξα αλόγισα προς το πλήθος. Το θάρρος φέρνει αποτέλεσμα· μόνον όταν μεταφράζεται σε πράξεις και μου ήταν αδύνατο να εξακολουθήσω να μείνω περισσότερη ώρα ακόμη έτσι ακούνητος με όλες αυτές τις άγριες ματιές καρφωμένες επάνω. Άργά-άργά και σαν με δυσφορία ο κύκλος των έχθρων μου άνοιξε για να μ' αφήσει να περάσω, αλλά έκλεισε άμέσως πίσω μου και έτσι βρέθηκα, άπομονωμένος από τους φρουρούς μου που χάθησαν μέσ' στο πλήθος. Έξακολούθησα λοιπόν να προχωρώ μόνος μου, ανάμεσα στους μαινόμενους έχθρους.

Δεν προχώρησα όμως και πολύ. Στη μέση του κράαλ, που οι καλύτεροι μου ήταν συγκεντρωμένοι σε σχήμα ήμικυκλικό γύρω από μια αρκετά μεγάλη πλατεία, βρισκόταν ένα μεγάλο δένδρο και στη σκιά του είδα μερικούς μαύρους, που απ' ό,τι έκρινα από τη σχετική ήρεμία τους και από το σοβαρό τους ύφος, θα ήταν άρχηγοί. Μερικοί απ' αυτούς στέκονταν όρθοι και ανάμεσά τους ξεχώρισα τον Λαπούτα. Διευθύνθηκα προς το μέρος του, μέλο που άναριωτιόμουν αν οι ύπασπιστές του θα μ' αφήναν να περάσω.

Τα ούρλιασματα των άγγρων που με ακολουθούσαν έκαναν τους άρχηγους να γυρίσουν νάκοιτάξουν προς τα μάς. Το άλλο λεπτό βρισκόταν όλοι όρθοι. Δεν είχα πιά άλλη ελπίδα, παρ' μόνον ότι ο Λαπούτα θα πρέφθανε να φθάσει κοντά μου προτού να με τρυπήσουν οι φίλοι του με τις λόγχες τους. Καρφώνοντας τα μάτια μου σ' ένα λάφο πέρα από το κράαλ, προχωρούσα σφιγγοντας τα δόντια και μου φαινόταν σαν να ένοιωθα κίδλας στο στήθος μου το μπερδ σίδερο από τις λόγχες των Κάφρων.

Μα ο Λαπούτα δεν είχε καμιά διάθεση ν' αφήσει να με κρεουργήσουν έτσι. Με μία λέξη ήσυχασε τους ανθρώπους του και χωρίς κι' εγώ ο ίδιος να το καταλάβω πως, βρέθηκα άντικρύ του, μπροστά στην πιά μεγάλη απ' τις καλύτερες. Δίπλα του στεκόταν ο Ένρικέζ και μερικοί φύλαρχοι. Ο Πορτογάλος ήταν πιά κίτρινος από κάθε άλλη φορά. Είχε δεμένο το κεφάλι του και τα σαγόνια του μ' ένα άσπρο κουρέλι, σαν να υπέφερε από πονόδοντο. Μόλις μ' άντίκρυσε έβαλε το χέρι του

στη ζώνη του όπου είχε περασμένο το πιστόλι του, μα κατάφερε να συγκρατηθή.

Ο Λαπούτα γύρισε και μίλησε σ' αυτούς που με είχαν φέρι.

— Εδρήκατε τον λευκό. Λαιμπρά. Θα σας δοθη η άμοιδή που σας άξίζει. Τώρα πηγαίνετε να σας δώσουν να φάτε.

Οι μαύροι έφυγαν κι' όλο το πλήθος που με είχε ακολουθήσει σκορπίστηκε. Βρισκόμουν μόνος, ζαλισμένος και σαστισμένος άντίκρυ στον Λαπούτα και στους άρχηγούς του.

Όλα χόρευαν μπροστά στα μάτια μου. Μέσα μου προσπαθούσα να θυμηθώ το σχέδιο που είχα καταστρώσει στην κοιλάδα του Μασουντί, επαναλαμβάνοντας σαν παπαγάλος! «Ο στρατός δεν ξέρει πως το περιδέραιο εξαφανίστηκε και ο Λαπούτα είναι υποχρεωμένος να κρατήσει μυστική την εξαφάνισή του. Μπορώ να σώσω τη ζωή μου αν του προσφέρω τα ρουμπίνια για άντάλλαγμα.

Τρεις ώρες πριν αυτό το σχέδιο

μου είχε φανεί σπουδαίο, αλλά τώρα μπροστά σ' αυτόν τον άνθρωπο με το σκληρό πρόσωπο, ένοιωθα ότι έπαιζα ένα παιχνίδι που ελάχιστες ελπίδες είχε να πετύχη.

Ο Λαπούτα έρριξε τη ματιά του επάνω μου. Μία ματιά ψυχρή, έρευνητική, όπου διάβασα ένα βουδδ έρωτήμα, που δεν τολμούσε να μου το κάνει δυνατά. Βλέποντας το βλέμμα του να ψάχνει το άνοιχτό πουκάμισό μου και τις άδειες μου τσέπες, έμάντευσα τη σκέψη του.

[Ακολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ)

9

«Βόθη, Άλεπούδι!» φωνάζει Τράγος άπελπισμένος, που σε γκορεμό να πιη νερό βρέθηκε άπολλετισμένος. «Μ' αν είχες, λέει κι' η πονηρή, σσες στο γέμι τρίχες και νού, δεν θα κατέβαινες κι' ανάγκη δεν θα μ' είχες».

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1. Στην Περσία, στην ιερή πόλη Μσοχέτ, όπου υπάρχει κι' ένα λαμπρό τζαμί με χρυσό θόλο, και γίνεται κεί κάθε χρόνο μεγάλο πανηγύρι, ζούσε μία φορά κι' έναν καιρό ένας φτωχός μα τίμιος άνθρωπος που τον έλεγαν Άβδουλλάχ. Αυτός, για να βγάλει το ψωμί του και το ψωμί του μικρού του γιού Άχμέτ, που πήγαινε ακόμα σχολείο, πουλούσε σαπούνια.

Φορτωμένος το εμπόρευσμά του χειμώνα με το κού ή καλοκαιρί με τη ζέστη, γυρζε όλους τους δρόμους της πόλης και το διαλαλούσε: — Πάρτε, άδέρφια μου, από το σαπούνι μου! Είναι το καλύτερο, το καθαρότερο του τόπου. Ούτε στην πρωτεύουσα δεν βρίσκεται τέτοιο! Πάρτε απ' τωραίο μου σαπούνι!

Άλλά ο κακόμοιρος δεν έβρισκε πολλούς αγοραστές. Πρώτο, γιατί το νιόπιο εκείνο σαπούνι δεν ήταν πολύ καλής ποιότητας — κι' ως έλεγε — κι' οι πλούσιοι προτιμούσαν ένα πολύ πιά καλό που έφερον από την πρωτεύουσα. Και δεύτερο, γιατί οι περισσότεροι Πέρσες δεν πλένονν το πρόσωπό τους και τα χέρια τους με σαπούνι, ούτε καιό, ούτε καλό: τους φτάνει το νερό, τότε ζεστό και τότε κρύο. Όσο για τα γυαλικά και τα πλατικά, οι νοικοκυρές τα πρίβουν με άμμο, τα ξεβγαίνουν με νερό, και καθαρίζονται περιφνημα.

Έτσι ο φτωχός Άβδουλλάχ πολλές φορές θύριζε το βράδυ στην κατοικία του, χωρίς νάχη λεφτά νάγοράση ψωμί και προσφάγι' αυτόν και τον άγαπημένο του Άχμέτ.

— Κεσάτια, μουμοιούζε, κεσάτια. Νηστικοί θα κοιμηθούμε πάλι άπόψε... άχ, ως τότε θα πουλώ αυτά τα παλιοσαπούνια, που έδω δεν τα θέλει πιά κανένας; Ή προαιμάτεια κρέπει νάλλάξω, η τόπο...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1ος ἀποτέλεσμα από φυλλάδιο 40]

Στή βοσκή. Σίφουνας Μεγ. Τάξις - Έκτός Διαγωνισμού

Σούζα, Ψιφίνα! Πληγωμένες Άστές Μικρή Τάξις - Β' Βραβίον

Νιάου. Γιάλικ Μεγ. Τάξις - Β' Βραβίον

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΚΟΤΣΙΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

Τα μικρά κορίτσια άφίνουν τα μαλλιά τους μακριά και τα κάνουν κοτσίδες. Έπειτα έρχεται ήλικία που πρέπει να τα κόψουν, για να τα ρίχνουν λυτά, χυτά ως τους ώμους, σαν ένα «πλασιό γύρω στο πρόσωπο». Και τέλος έρχεται άλλη μια ήλικία, που τα κομμένα μαλλιά πρέπει να σηκωθούν, να μαζευτούν, να φήσουν πάλι το πρόσωπο ελεύθερο, και να σχηματίσουν «κότσο» στην κορυφή του κεφαλιού ή από πίσω. Θα ενόμιζε κανένας πως ή μετάβαση από την μια κατάσταση, από τη μια φάση στην άλλη, είναι απλούστατη: δυο-τρεις φαλλιδές και πάλι οι κοτσίδες δυο-τρεις χτενιές, στριφιές, πλεξιές, δυο-τρεις φουρκέτες, και τα κομμένα μαλλιά έγιναν κότσο. Κι όμως! κάθε τέτοια αλλαγή φέρνει μεγάλη φασαρία, αναστάτωση, σύγχυση, και κάποτε είναι σωστό δράμα. Και μάλιστα ή πρώτη—που μάς ενδιαφέρει και περισσότερο—δταν δηλαδή πρέπει να κοπούν ή... να να μην κοπούν οι κοτσίδες.

Τα αίτια είναι πολλά και διάφορα. Συνήθως, ή ήλικία αυτής της αλλαγής είναι στα 16 χρόνια του κοριτσιού. Μερικά κορίτσια όμως «βαριούνται» τις κοτσίδες τους από πολύ νωρίτερα—από τα 15, από τα 14, κάποτε από τα 13—φωιάζουν πως είναι «μπαλάς και χασομέρι», και τρώγονται τη μαμμά να τους δώσει την άδεια να τις κόψουν. Η μαμμά, έννοείται, διαμαρτύρεται: «Από τώρα; δεν λυπάσαι τόσο μα-

κρούς κι ώραιες κοτσίδες; χάρου της δσο έχεις καιρό' εδνυχώς είσαι άκόμα μικρή». Άλλά που νακούση ή μικρή που βιάζεται να γίνει μεγάλη! Οι σκηνές με τη μαμμά είναι καθημερινές κι άτυπφορες. Και τότε τις βαριέται κι άποχωρεί ή μαμμά: τότε ή μικρομεγάλη κάνει επανάσταση, παίρνει ένα φαλλίδι και κόβει κρυφά τις κοτσίδες της χωρίς να ρωτήσει πιά κανένα. Έννοείται, πως όταν παρουσιάζεται σε τέτοιο χάλι, άκούει τον εξάφαλο και τρώει της χρονιάς της. Άλλά τί τη νοιάζει; Το κέφι της το έκαμε, οι κοτσίδες δεν ξαναγίνονται, κι ή μαμμά κι' ο μπαμπάς κι' όλοι βρίσκονται «πρό τετελεσμένου».

Άλλά, πάλι, κορίτσια, το έναντίο: αγαπούν, πονούν τις κοτσίδες τους τόσο πολύ, ώστε έννοούν να τις διατηρούν κι' άφου περάση ή νόμιμη ήλικία. Η μαμμά τότε φωιάζει πως είναι «μπαλάς και χασομέρι», πως επιτέλους δεν ταιριάζουν σ' ένα κορίτσι που δεν είναι πιά μωρό, και κυνηγά την κόρη της μ' ένα φαλλίδι, να της τις κόψη με τη βία. Οι σκηνές είναι πάλι καθημερινές κι' άτυπφορες και τότε τις βαριέται το κορίτσι και παραδίδει, κλαίγοντας, τις ώραιες του κοτσίδες στο δήμιο, δηλαδή στο άμειλικτο μητρικό φαλλίδι και τότε ή μητέρα, άπελπισμένη, καταφεύγει στο δόλο και κόβει τις κοτσίδες, ένφ το άνύποπτο κορίτσι... κοιμάται βαθειά. Η και με τη βία, δίνει την πρώτη φαλλιδιά κι' οι άλλες γίνονται πιά άναπόφευκτες. Για τα κλάμματα και τα ξεφωνητά της κόρης της, τη μαμμά δεν τη νοιάζει: εκείνο που ήθελε έγινε και τίλλα περνοών... Άλλά το άληθινό «δράμα» είναι

σε μιά άλλη περίπτωση: Συχνά το κορίτσι, που ήθελε κι' επέμενε να κόψη τις κοτσίδες του, κι' ή κατάφερε τη μαμμά ή τις έκοψε κρυφά μόνο του, το μετανοώνει πικρά και, μη μπορώντας να τις ξανακολλήση, τις κλαίει για πολλόν καιρό άπορηγόρητο... Τελευταία, με χαριτωμένη Διαπλασοπούλα, μόλις 15 χρονών, που έρχόταν στα γραφεία μας σχεδόν κάθε μέρα, έκαμε να φανή ένα μύνα. Κι' όταν ξανάρθε και τη ρώτησα τί έγινε, μου άποκρίθηκε στενάζοντας και με δακρυσιμένα μάτια: «Άχ, κύριε Φαίδον, μά δεν με βλέπετε; — Όχι, τί... — Που είναι οι κοτσίδες μου;... — Ά! τις έκοψες; δεν το κατάλαβα άμέσως... — Ναι, δυστυχώς! Δεν τόξερα τόσο τις αγαπούσα, φαντάσθηκα πως μεγάλωσα και φαγώθηκα τη μαμμά να τις κόψω. Έότερα είδα τί μεγάλη άνοησία έκαμα. Γιατί να βιασθώ τόσο;... Έκλαιγα τις αγαπημένες μου κοτσίδες ένα μύνα! Ντρεπόμουν και να βγω έξω, δεν είχα όρεξη για τίποτα. Κι' ως τώρ' άκόμα, δεν παρηγορήθηκα έντελώς...» Τέτοια ένα σωρό. Τάγορία, νομίζω, δεν τα ξερούν αυτά. Γιατί το μόνο «δράμα» των άγοριών, και πάλι χωρίς τόση δξότητα, ήταν όταν έπρόκειτο ν' αφήσουν τα κοντά πανταλόνια και να βάλουν μακριά. Αυτό άλλοτε ήταν κάτι σπουδαίο. Σήμερα δεν είναι πιά: Με τις φορεσιές του σπόρ, έν' άγόρι, κι' ως τα είκοσι του χρονιά, μπορεί να βάζη κοντά ή μακριά πανταλόνια... κατά βούλησιν. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ, ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΝΑΓΥΡΙΣΜΑ

Σ' ένα κοντι λησμονημένα Σ' ένός μπαούλου την άκρούλα. Τών παιδικών μου χρόνων βρήκα Παλιά βιβλία άγαπημένα Ένα καλιό μου άλφαβητάρι Το πρώτο βήμα για τη Γνώση. Κει μέσα έμαθα το «άλφα» Κι' έδιάβαζα με τί καμάρι

Άλλα χαριό μουντζουρωμένα: Ήταν τα πρώτα μου τετράδια Η πλάκα με το σφουγγαράκι, Κι' άλλα βιβλία ξεσκισμένα

Κιτρινωσμένα ένα ένα Τ' άπαλοχάιδους το χέρι Κάτι μουμούριζαν τα χείλη Κι' ήταν τα μάτια δακρυσιμένα

Η θύμηση ξαναγενοόσε Στα περασμένα ένένα χρόνια Τ' άθσα, άγνά, γαληνεμένα Κι' ο νοός μ' άγάπη εκεί πετοόσε. Άνοπόταξο Ναυτάρι [Β']

ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Είμαι ολόμονος, κάτω άπ' τα μαγικά παύια της Κηφισιάς. Ο λόγος το λέγει! Τζιντζίκια πολυθόρυβα, πουλιό που κελαϊδοόν, ένοχλητικές μύγες, μυρμύγια χίλιων ειδών, μακρινά τραγοόδια και κανένας περαστικός διαβάτης. Και τόρα γά! άκούστηκε κι' ένα κάρρο με τον οδηγό του να σφουαίη. Κι' όμως. Γιατί άραγε, άκόμα κι' ή πιο περήμιλία κι' ο πιο άπλος θόρυβος, ναχουν δδώ μορφή μαγική; Γιατί να νοιάθω στην ψυχή μου, ένα γλυκό βάλαμο κι' όλα να μοιάζουν σά σε μαγικό κόσμο, άνάερα, ύπερκόσμο, θεά;

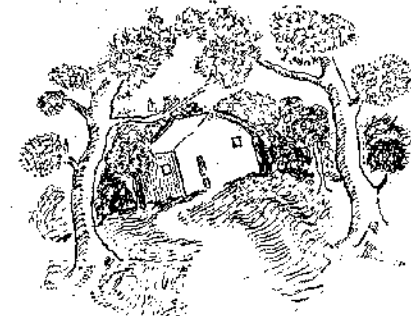
Ο άέρας άκούγεται σά μακρινή κίνηση κυμάτων κι' ο φάτος δλοκάθαρος ούρανόσ, σαν άπέρανη γαλανή θάλασσα, σαν λάδι. Κι' όλα ένασμονισμένα, λουσμένα, θαρρείς, από μια θεά πνοή, που την βλέπεις, την άκούς, την αισθάνεσαι. Γιατί όλη αυτή ή εδνυχία που νοιάθω στην ψυχή μου; Γιατί να νοιάθω σά να ξαναγεννιέμαι και να κοιτάζω όλα μ' έκπληκτα και θαυμαστικά μάτια, σά για πρώτη φορά; Είναι ή Φύση. Το αιώνο άρατο. Όλα επάνω της ξεγλυστρούν χωρίς να τη χαλούν: οι κακίες των άνθρώπων, οι πόλεμοι, οι καταστροφές, οι πυρκαγιές. Αδτή, ορθώνεται πάντοτε σεμνή, πα-

νάγια, ύπερπήφανη κι' άπλώνει τα πέπλα της, με τις χίλιες όμορφές, στους δύστυχους άνθρώπους, άπαλύνοντας τους πόνους και την δυστυχία τους. Αύτός που καίγεται άπ' τη ζέση, ως πιά να λουστή στα δροσερά νερά της κι' ως ξεπλώση μετά στην άμμουδιά για να τον ψήση, και δυναμόση ο ζωογόνοσ Ήλιος.

Όποιος είναι άρρωστος και κουρασμένος, σ' αβήν ως καταφύγη κι' αβτή με το πιο άπαλό άεράκι της θάχαιδέψη το κουρασμένο μέτωπό του. Κι' όποιος πάλι θέλει να νοιάση τον Θεό, στη Φύση, πάλι ως πιά κι' ως άφήση την ψυχή του, να μιλήση μ' αβτήν. Μη τάχα αβτή ή συνομιλία, δεν θά-ναι με τον Θεό;

Με άπέρανη γαλήνη τότε θά ξεκοθή στην ψυχή του και ή θεά πνοή θά έχη διοχετευθή άπ' τη φύση στον έαυτό του. Θά είναι εδνυχισμένος τότε, γιατί θά νοιάθω κι' αυτός πως είναι ένα μέρος της Δημιουργίας—μη τάχα το πιο τέλειο;—και πως μέσα του αναδεινί ένας θεός κι' αιώνοσ σπινθήρας. Κι' όλα θά του φαίνονται χαμογελαστά κι' εύκολα στη Ζωή. Βοσκαρούι [Β']

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Το καλύβι. Στίχοσ του Κύνου

ΤΑ ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΒΡΕΜΜΕΝΑ

Μιά φορά σ' ένα χωριό ζούσε ένας τεμπέλης. Μά πολύ τεμπέλης! Έόσο τεμπέλης, που οι συγχωριανοί του άποφάσισαν να πάν να τον ριζούν στην θάλασσα, τέτοιος άχρηστος άνθρώπος που ήταν. Τόν έπιασαν λοιπόν και πήγαλαν να τον πετάξουν; ένφ αυτός δεν έφεργε καμμία αντίσταση από την τεμπελιά του. Στο δρόμο όμως, να κι' ένας πλούσιος επάνω στο άμάξι του.

Που τον πηγαίνετε αυτόν; ρωτάει. — Πάμε να τον πετάξουμε στη θάλασσα, γιατί είναι πολύ τεμπέλης και είναι άχρηστος επάνω στη γή, άπαντοθν οι χωρικοί.

Άφήστε τον, τον κακομοιρη! Μην τον πνίξετε! Κι' αν θέλη, για να μην πεθάνη από την πείνα, ως έρθη στο σπίτι μου κι' έχω μιά άποθήκη παξιμάδια να τρώη όσο θέλει.

Μόλις το άκουσε αυτό ο τεμπέλης, γρονθ και λέει τεμπέλικα: — Είναι... βρεμμένα; — Ό... όχι βέβαια! άποκριθήκε έκπληκτοσ ο άνθρώποσ. — Έ! Τότε πηγαίνετε να με πετάξετε! λέει ο τεμπέλης. Έκροτιμησ ο τεμπέλαροσ να τον πνίξουν, παρά να βρέχη τα παξιμάδια για να τα τρώη. Λουδοβίκου [Β']

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Και ξανά τον καθόριον άγέρο των ψηλών σου βουνών άναπνέω, ξαναγίνεσαι τόρα δικιά μου, ο γλυκαία, λατρεμένη πατρίδα. Άπ' το πέρα βουνό γλυκακούσ τους άκούς μιάς φλογέρας που σβύνουν, μακριά μιά κομπάνα σημαίνει κι' ή ψυχή μου έχει γίνει τραγοόδι.

Και ξανάγινε πάλι μιά άρπα ή καρδιά μου, σαν ήρθε κοντά σου, σαν πνοή άπαλή την γεμίσει ή γητεία των ώραιων σου θούλων. (Leuthold) Έθνικόν Έδεώδεσ [Β']

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΣΤΙΠΑΘΩΜΑ ΕΙΔΑ στο δρόμο κάποιο μου φίλο, που μόλις μ' είδε, μου λέει αδιά: «Καρέ και ζάχαρη διόλου δε βράϊακο έν και διαθέτω πολλά λεφτά». ... Σκέφτηκα... σκέφτηκα... τί να [του κάμω;... Μά ξάφνου λέω: «Θέλεις να βρής «Καρέ και Ζάχαρη έν άφθονία; Έ, στη «Διαπλαση» άει να γουαφής». Άθνηαοσ

Παρακαλώ πολύ δσοσ χωροσούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορότερο. Άς έχουν άπ' όφει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόροσ ή καθυστέρηση επομένους δυσκολεύει πολύ το έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

[ΜΑ'—2002]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣΟΦΟΡΩΝ»
 Παραιτηθέντος του Φιλέλληνος μετά του συμβουλίου του αναλαμβάνομεν:
ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ποφθυρογέννητος
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ορειστής
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Δεισιδύς
ΓΑΜΙΑΣ Ταμπού
 Α' ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΧΗΓΟΣ Ρολάνδος
ΜΕΛΗ Γίρας, Μιρκός Ήρωος
 Β' ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΧΗΓΟΣ Δεισιδύς
ΜΕΛΗ Φιλέλλην, Φαληρεσιώται
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Φύτιον Τριάρχη, Ζαΐρη
 26, Παλαιόν Φάληρον.
Δεχόμεθα μέλη, αντιπροσώπους.

[ΜΑ'—2003]
Ο ΛΕΩΝ Ο ΑΤΙΘΑΣΣΟΣ
 κι' η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
 μπαίνουνε εις την κίνηση
 κι' οι δυο μαζί παρὰ!

[ΜΑ'—2004]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙΟΙ»
ΥΠΟΣΤΗΡΙΑΞΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΦΙΛΙ-
ΣΜΑ ΜΑΣ.

[ΜΑ'—2005]
Διαπλασπούλα, γεια σας.
ΜΟΡΦΕΣ, ΑΙΩΝΩΝ

[ΜΑ'—2006]
Νίλς, Ήρσα, γιά όλα εθαριστά.
ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

[ΜΑ'—2007]
ΝΑΥΤΙΚΟΣΑΙΤΑΠΑΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«Μυστηριώδης Φάρος»
“Έτος ίδρύσεως 1941”
Συνοποι : Έτος της ΔΙΑΔΟΣΗΣ ΤΗΣ
ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΣ, η διάδοσις Χριστιανικού
πνεύματος, ψυχαγωγικά και φιλαν-
θρωπικά ανημενητότατες, εκπαιδευσις
των μελών περι των ΝΑΥΤΙΚΩΝ ζητη-
μάτων, έκδρομαί και φιλοελλισμός.
ΕΙΜΘΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ.
Ο Σύλλογος επιθυμεί την συνεργα-
σίαν με τα εύγενη μέλη των Συλλόγων
«ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΑΚΤΙΝΟΣ» και «ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΩΝ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΣ» επειδή οι σκοποί
των είναι ίδιοι.
Ο ΓΕΝ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Μαύρη Ναυαρχίς

[ΜΑ'—2008]
As μήν νομίσουν τα εύγενη Διαπλα-
σπούλα πώς η δόξοις μας είναι
Μυστική λόγω του δύναματος του Συλ-
λόγου και της μη δημοσιεύσεως των
δσων άνοητοίτσι τον Σύλλογον. Η ΔΡΑ-
ΣΙΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΦΑΝΕΡΗ. ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ θά δημοσιευθή μετά την
συμπλήρωσιν του αριθμού αυτών.
Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[ΜΑ'—2009]
ΣΥΛΛΟΓΟΙ και... ΣΥΛΛΟΓΟΙ.
«Αοτήρ», Ασφαλιστική Έταιρεία.
«Ανήλινα εν δρόσει», Μπαμπέδες εν ά-
δρανία, «Νίκη - Έλλάς», Ταραχοποιά
και καλόκαρδα στοιχεία. «Ανοιχτοκαρ-
δοι», Άνω αχόμεν τας άνοιχτάς ήμων
καρδίας.
Μαύρη Ναυαρχίς
(Πρόεδρος «Μυστ. Φάρου»)

[ΜΑ'—2010]
Ανυπόταχτο Ναυάκι, κι' έγώ.
Άερομάχος

[ΜΑ'—2011]
Ασύλληπτες. Σωστά / Κοιμωμένη τών
αλιόνιον Ξπνον.
ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ
ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

[ΜΑ'—2012]
ΓΑΛΑΖΙΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΘΕΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 α) Διαγωνισμός Στίχου: Θέμα ελευ-
 θερο. β) Διαγωνισμός. Ένας Παοάς δε-
 κήρυξε ότι όποιος θα εβή έρωπος από ένα
 έτοιμόροπο γαφύρι θα τού έδινε β, τι κι' αν
 ζητούσε. Άν υποθέσουμε ότι σεις περά-
 σατε, τι θα ζητούσατε από τον Παοά; (Η
 καλύτερη απάντηση βραβεύεται). Βραβεύα
 έκλεκτά. Συμμετοχή δι' έκαστον άγώνι-
 σμα δόραχμος δις δύο δόραχμος. Προθε-
 σμία δημηγος. Δεισθύνσις ή τού συλλόγου.
(Έπίση ή μεγάλη σφραγίς τού κράτους)
Ο Αυτοκράτωρ Ο Μέγας Λογοθέτης

[ΜΑ'—2013]
Προκειμένου να έκδοθή βιβλίον ποιημά-
των Ίδεώδους ο συγγραφέας δέχεται
προσφοράς γιά τό δέουσό του.
ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΤ
«ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ»

[ΜΑ'—2014]
Εισερχόμενος στον Διαπλασκόσμιο χαι-
ρετώ όλους ες.
Περσεύς

[ΜΑ'—2015]
Μορφέα, σ' έγώφριτα. Μ' έκατάλαδες ;
Περσεύς

[ΜΑ'—2016]
Διαπλασπούλα, είμαι κατά των άπο-
καλύψεων.
Περσεύς

[ΜΑ'—2017]
ΠΡΟΣΟΧΗ!! Προκηρύσσω τρίδραχμον
μηνιαίο Διαγωνισμό «Τοπειών» (Ζω-
γραφικής ή Καρτ Ποστάλ). Βραβεύα δ
έκλεκτά. Δισθ. Κων Βασιλείων Κλαύση,
Βασιλέως Γεωργίου Β' 82, Νέα Ίωνία.
Κόρης Μοντεστερούη

[ΜΑ'—2018]
Λόγω διαφωνιών μετά Έθνησού Ίδεώ-
δους διαγράφωμεν αυτόν.
ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΑΙ

[ΜΑ'—2019]
Απ' όλα τα εθγενικά Διαπλασπούλα
Μικρός και Μεγάλος τάξης περιμένω
ένα τετραδιάκι στη άμο Κούσαν Πικπαζα-
χαρίου, Ζωοδόχου Πηγής 4, Άθήναι, διά
ΜΥΡΤΑ ΦΑΩΡΗ. Άγι, Άσπη, Μελλάργε
μήν άρνηθήτε.

[ΜΑ'—2020]
Μπέταρη, θα άνταποδώσης τό τρίτο μου
τουλάχιστον τετραδιάκι;
Διαβατάρινο Πουλι

[ΜΑ'—2021]
Πάς δ αναγράφητος. Άθεάτοις τού...
Φιλαγγώστου γραφίστω!
«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΑ'—2022]
ΠΡΟΣΟΧΗ! Άλλαγή διευθύνσεως : Ί-
σημην Ξουγαλά, Δεληγιάργη 128,
άντι της [ΜΑ'—1465], διά Έντελβαίς,
Ροδοπέταλα, Μασκώτ.

[ΜΑ'—2023]
Ίδεώδες. «Μέσα γίνεται δ χαρός παιδι
μου! ;» ΟΙ ΠΕΝΤΕ

[ΜΑ'—2024]
Λίστ, τό πάθημα δέν σοδ έγινε μάθημα;
Πάλι τζαμπατζής;!!
ΕΥΘΥΜΟΣ «ΑΘΗΝΑΙΩΝ»

[ΜΑ'—2025]
Κατόπιν έκλογών εξελέγησαν ως άρχη-
γός «Άραμς, άπαρχηγός Άρτανιάς,
γραμματεάς Πάροδος, ταμίας Άδσας.
Παραμένουν ως μέλη οι έέης : Σιδηρούς
Σωματοφύλαξ, Άερόμητος Σωματοφύ-
λαξ, Δαιμόνιος Σωματοφύλαξ, Δραστή-
ριος Σωματοφύλαξ.
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[ΜΑ'—2026]
ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Η ΟΡΙΣΘΕΙΣΑ ΠΡΟ-
ΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ.
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[ΜΑ'—2027]
Ίδρόθη σύλλογος «ΠΟΣΕΙΔΩΝ». Σκοπός :
Διάδοσις Διαπλάσεως. Πρόεδρος : Έλευ-
θερία. Άντιπρόεδρος : Φιλόσοφος. Ζητούν-
ται μέλη, διά πληροφορίας τηλεφωνήσα-
τε 84-000 καθ' έκάστην δ—6 μ.μ.

[ΜΑ'—2028]
Εισερχόμενοι στον Διαπλασκόσμιο, χαι-
ρετούμεν όλους ες.
Λογχοφώρος—Άλκιμος
(Πραρατήριματος «Λογχοφώρων»)

[ΜΑ'—2029]
Διαπλασπούλα, έκπαιηθήσατε τόν μεγα-
λότερο και έκλεκτότερο φιλολογικό
διαγωνισμό τού 1941, τό «ΠΕΝΤΑΘΛΟ-
μας (ΜΑ'—1028). Παλαιόι και νέοι Πεντα-
θλονίκαι, σπιαόατε. Έμπρός γιά τόν Πεν-
ταθλονίκη τού 1941.
«ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΙ»

[ΜΑ'—2030]
28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΑ

[ΜΑ'—2031]
Είφος, άς γελάσωμεν τρίς.
ΑΟΡΑΤΟΣ («Νόκης Έλλάδος»)

[ΜΑ'—2032]
Η ΑΝΑΛΟΟΥΖΑ εσημειώσε τήν μεγαλυ-
τέραν έκτυχίαν στον χαρόν τών «Εθ-
θίμων νεοτάτων».
ΥΓΑΛΟΣ

[ΜΑ'—2033]
Χαιρετώ όσα Διαπλασπούλα-ες γνώρισά
στό χαρό τών Έυθίμων Νεοτάτων.
Ίδιαίτερος Ναυτοπρόκοπο, Θεοσσιανό,
Τριανταφυλλένια, Ίπκότη, Ίδεώδες, Άνο-
πότακτο.
Άλεπουδίτσα

[ΜΑ'—2034]
Από τήν γέφυρα μυστηριώδους πλοίου,
χαιρετώ τά επί βράχου καθήμενα
Διαπλασπούλια και εύχομαι στους Συλλό-
γους τών καλή πρόοδο και άξιοσημείωτων
δράσιν.
Υποπλοίαρχος Ρίνος
(Γεν. Γραμματεός Μυστηρ. Φάρου)

[ΜΑ'—2035]
Σύλλογος «Άστέρ», έξαιτία εθχαρι-
στούμε! Άόλιων, έχεις τόχη... βουό!
Καρυάτις, Διαβατάρινο Πουλι
Άναπουάλυπη

[ΜΑ'—2036]
Εθχαριστούμε όλα τα εθγενικά διαπλασ-
πούλα που ήλθαν στη συγκέντρωσι μας.
Διαβατάρινο Πουλι, Νέκεις

[ΜΑ'—2037]
28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΑΤΗΣΙΑ

[ΜΑ'—2038]
Στην αγαπητή μας Λεσπονίδα Έλιτίδα
Τομπαναπούλου γιά τή γιορτή της
εθόμασας χρόνια πολλά, ζητούντες έπιεί-
κεια στις... άγγελίες και... σκόνητο
γιά τό θεό!...

Λενή Καμέλια, Μερσεντές,
Άνδολούζα, Στριανός, Δούξ
Όμπλιγαντώ, Άόλιων
των «Ανοιχτοκαρδων»

[ΜΑ'—2039]
Τριανταφυλλένια, γιά τήν έκλογή σου
ως Βασίλισσα της Βραδιάς συχαρη-
τήρια.
Άερομάχος, Μινηή Όρειβίτις

[ΜΑ'—2040]
Κόνηε, χάριμα πολύ γιά τή γνωριμία
σου.
Άερομάχος